

KRATKOČASNIK

glasilo Osnovne šole Primoža Trubarja Laško

šolsko leto 2016/17, 26. december 2016, številka 11, letnik V

Intervju z Jožetom Senico: Ali je mogoče natančno napovedati vreme?

Lisjak Luka potrebuje očala

Izgubljeni sin: Kako je, ko pristaneš na dnu?

V šoli je dišalo po piškotih

Prednovoletna čajanka

Predpraznično vzdušje

Nasmeh do ušes

Pregovori za lepše novo leto

KRATKOČASNIK, glasilo OŠ Primoža Trubarja Laško

šolsko leto 2016/17, 26. december 2016, številka 11, letnik V

Odgovorna urednica: Tanja Drolec

Uredništvo: Tjaša Gorišek, Barbara Grešak, Jakob Pirš, Katja Pajk, Špela Videc, Zarja Nemeč, Sara Hrastnik, Anja Vodišek, Gal Jazbinšek, Lea Šafarič, Eva Simonič, Urška Ojsteršek, Tinkara Kramer, Eva Vujasinović, Matija Slapšak

Naslovnica: Alja Bezgovšek

Podlaga strani: Špela Videc

Didaktično gradivo je na voljo pod licenco
Creative Commons
Priznanje avtorstva- Nekomercialno-Deljenje
pod enakimi pogoji 2.5 Slovenija

Spletno objavo omogočila Osnovna šola Primoža Trubarja Laško

**OSNOVNA ŠOLA
PRIMOŽA TRUBARJA
LAŠKO**

NOČ BRANJA

Bilo je naporno, a lepo

Prispela sem v avlo šole in najprej skušala poiskati svoje prijateljice v gneči sošolk in sošolcev ter učencev iz drugih razredov in šole Debro. Ko jih nisem našla, sem se odločila, da se grem najprej javit svoji učiteljici slovenščine, ki je poleg tega bila tudi ena od mentoric tega dogodka. Ko me je zagledala, me je najprej zamenjala z učenko iz Debra. Hitro se je popravila in se zasmejala svoji zmoti, jaz ji pa tudi nisem nič zamerila.

Kmalu zatem sta prišli še prijateljici, ki sta se tudi udeležili Noči branja. Malo sem jima razkazala in razložila o dogajanju, saj sta se Noči branja udeležili prvič. Kmalu zatem smo odšli v učilnico slovenščine, kjer sta nam mentorici razložili

pravila obnašanja. Razvrstili smo se v dve učilnici, razpakirali stvari in si pripravili ležišče. Sledila je kratka malica. Odšli smo nazaj v učilnice, kjer so nam naročili, naj beremo, saj je to glavni razlog Noči branja. Kasneje smo se odpravili na obilno večerjo, ki nam je dala energijo za vse programe, ki sta nam jih pripravili učiteljici. Najedli smo se okusnih špagetov po bolonjsko. Po večerji smo se toplo opremili in se peš odpravili v Knjižnico Laško. Tam smo sedli na stole in se s tem razdelili v dve skupini. Obiskal nas je tudi vremenoslovec, ki nam je z veseljem razložil vse o svojem delu, dogodkih, ki jih je doživel ob opravljanju svoje službe, pokazal nam je tudi slike in videoposnetke neviht in drugih naravnih pojavov.

Igrali smo se različne igre in kvize, ki so vsebovali veliko petja, igre, branja, ugibanja ... Obiskala nas je tudi učiteljica plesa v Glasbeni šoli Laško-Radeče Špela Medved, ki nas je malo razgibala in ogrela, da smo vsaj malo pregnali zaspanost. Proti koncu zabave v knjižnici nas je čakal posladek.

Okrog polnoči smo se tiho vrnil v šolo. Zbrali smo se v avli šole, kjer se je začel moj najljubši del noči – lov za zakladom. Dobili smo učni list z

nalogami in začeli iskati namige ter po dolgem razmišljanju končno rešili skoraj vse naloge. Čeprav moja ekipa ni prišla med prve tri, smo se vseeno imeli lepo.

Zelo zaspani smo se odpravili v svoje sobe in kmalu tudi zaspali. Ležišče ni bilo najboljšo, saj smo spali na tleh v spalni vreči, zato smo se zbudili z bolečinami v hrbtenici. Zjutraj smo se dokopali do kopalnic, saj nas je bilo zelo veliko, medtem ko sta bili na voljo samo dve kopalnici, da smo se lahko uredili in preoblekli ter se pripravili na zajtrk. V jedilnici smo se zakadili v dobrote kuharic in z veseljem začeli jesti. Po zajtrku smo imeli čas za branje in pospravljanje. Ko smo vse postavili v prvotno obliko, smo odšli v telovadnico, kjer so bili postavljeni rekviziti za

naslednje štirinožne goste. Prišli so in začeli kazati trike, ki jih znajo, njihovi lastniki in trenerji pa so povedali, kakšen talent imajo in kakšno ljubezen čutijo do svojih prijateljev. Po nastopu so si zaslužili malo našega »crkljanja« in priboljškov. Ko so odšli, smo se mi vrnil v učilnice, kjer smo dočakali konec Noči branja, se poslovili in odšli domov.

Vsakomur, ki to bere, priporočam, naj se udeleži Noči branja, saj mu ne bo žal. Za prihodnje pa predlagam svojo idejo oziroma idejo svojih sošolk, da bi povabili še kakšne znane osebe, na primer igralce, igralke, pevke ..., in se družimo z njimi.

Tjaša Gorišek, foto: Jakob Pirš

INTERVJU Z VREMENOSLOVCEM

Ali je mogoče natančno napovedati vreme?

Jože Senica je vremenoslovec, ki dela v meteorološki postaji na Kredarici. V okviru Noči branja je bil gost v Knjižnici Laško, kjer je učencem povedal veliko zanimivega o svojem delu. Ob tej priložnosti smo ga na pogovor povabili tudi šolski novinarji.

Pogostokrat lahko slišimo, da smo ljudje občutljivi na vreme. Kako vpliva na naše zdravje in počutje?

Vreme praktično kroji naše zdravje in počutje s svojim tlakom, mrazom, vlažnostjo ... Zaradi nizkega tlaka lahko pride tudi do bolečin v sklepih. Tako da vreme kar precej vpliva na nas.

Od česa je odvisen vpliv vremena na ljudi? Obstaja del dneva ali drugo časovno obdobje, ko smo ljudje bolj dovzetni na vremenske vplive?

Najbolj je to opazno pred prihodom fronte, takrat ko se tlak spušča, medtem ko na nekatere lahko močno vpliva tudi luna. Pri tem je tlak lahko problematičen za nekatere ljudi, sploh za starejše.

Kaj pri vremenu najbolj vpliva na počutje ljudi – dež, zračni tlak, temperature ...?

Najbolj vpliva zračni tlak, to je dejstvo. Najbolj vpliva na zdravje, medtem ko na počutje vpliva dež.

Kako natančno se da po vaših izkušnjah časovno in prostorsko napovedati vreme?

Mi napovedujemo vreme nekako dolgoročno, srednjeročno in kratkoročno. Pri dolgoročnem napovedovanju so napovedi zelo zahtevne in tudi manj točne. Pri kratkoročnem imamo približno 94-odstotno natančnost glede vremena. Lahko napovedujemo za tri, pet ali celo za deset dni.

Se sami ravnate po svojih vremenskih napovedih? Če napoveste, da bo dež, ali vzamete dežnik?

Da, seveda se ravnam po svojih vremenskih napovedih, ker lahko sam pregledam vse podatke

na računalnikih in s pomočjo teh si lahko sam izračunam, kakšno bo vreme. Pravzaprav si lahko vsak, ki malo ve, za kaj gre, sam napove vreme, le če ima dostop do spletne strani Agencije RS za okolje. Ampak seveda, kadar nisem blizu računalnika, tudi poslušam napoved ostalih meteorologov. Tako da, kadar vem, da bo deževalo, seveda vzamem dežnik, a se sicer dežja ne bojim. Zgodi se tudi, da je napoved ostalih meteorologov drugačna in čisto nasprotna od moje, a mislim, da napovedovanje vremena ne bo nikoli stoodstotno.

Kako ljudje gledajo na vremenske napovedi? Jih jemljejo z vso resnostjo ali z rezervo?

Zadnje čase kar precej resno. Sploh kadar je možnost toče, saj ima veliko ljudi avtomobile na prostem in jim seveda ni vseeno. Najbolj pa vreme seveda spremljajo kmetje zaradi pridelkov. Zato bi lahko rekel, da so ljudje dandanes kar precej ozaveščeni, kar se tiče vremena, mogoče celo preveč.

Kdo napovedim posveča največ pozornosti? Bi lahko rekli, da so to ljudje, ki opravljajo poklice, ki so odvisni od vremena?

Zagotovo. Večinoma so to kmetje, gradbinci ... Nekateri celo kličejo na našo postajo, da izvedo podrobnosti.

Ali vas vremenoslovce vinogradniki, poljedelci ... kdaj pokličejo in vprašajo, kakšno bo vreme?

Da, zelo velikokrat. Velikokrat so me klicali tudi, ko sem delal na Lisci. Tako kot sta vprašali, večinoma vinogradniki in poljedelci.

Ali vas je kdaj kdo poklical ali celo ustavil in okaral, če niste pravilno napovedali vremena?

Da, tudi to se zgodi, a jaz pravim, da vsak, ki dela, greši. Nekoč se mi je celo zgodilo, da se je radar pokvaril, in posledično sem narobe napovedal vreme. Zato od takrat zelo pozorno spremljam delovanje strojev.

Menite, da imamo ljudje glede vremena danes velika pričakovanja? Pogosto se zdi, da nam vreme nikoli ne ugaja.

Da, seveda. Ampak za vse seveda ne more biti vedno prav, čeprav vemo, da smo res odvisni od vremena. Na primer na počitnicah imamo radi lepo vreme.

Onesnaževanje zraka zagotovo vpliva na vremenske spremembe. Kaj si lahko Zemljani, predvsem Slovenci, na tem področju obetamo dolgoročno?

Onesnaževanje oziroma izpušni plini in vse te ostale oblike onesnaženja, ki gredo skozi zrak, zelo obremenjujejo okolje in s tem tudi vreme. Ampak moram reči, da smo Slovenci kar precej skrbni, smo med redkimi, ki se trudimo za okolje. Menim, da smo kar v špici v Evropi, kar se tega tiče. Sploh če pogledamo Kitajsko, Ameriko, ki jima večinoma ni mar za okolje, smo res lahko ponosni.

V zadnjih letih ni več jasne ločnice med letnimi časi, podnebje se izrazito spreminja, kar ima velik vpliv na pridelavo hrane in samooskrbo z njo.

Da, to je res. Pravzaprav se nam je zima zamaknila v pomlad in pomladi potem praktično ni več. Včasih je pomlad kar trajala, zdaj pa kar nekam izgine, temperature z zimskih skočijo kar na poletne. Ni več ostrih ločnic kot včasih.

Naslednjemu vprašanju se je težko izogniti. Nam lahko izdate splošno vremensko napoved za letošnjo zimo? Bo imela ostre zobe ali bo nasprotno mila?

Hm, takšnih vprašanj se vsi izogibamo. Meteorologi se s tako dolgimi napovedmi ne ukvarjamo. Sicer se da nekako približno oceniti in če rečeš, da bo bolj mila, se veliko ne zmotiš. Trend je, da so dandanes zime vedno milejše. Žal je tako. Jaz bi rad videl, da bi bile prave zime s snegom, da bi bila poletja vroča tako kot včasih. Žal tega ni več, to vse pa je posledica tistega, o čemer smo prej govorili, torej segrevanja ...

Kot meteorolog delate na Kredarici. Na koči na 2515 metrih nadmorske višine se ekipa vremenoslovcev redno izmenjuje in skrbi, da so

podatki o vremenu celo leto karseda natančni. Kako bi opisali svoje delo?

V bistvu delamo tako, da smo deset dni gor, vsako uro dajemo podatke, vse od temperature, tlaka, hitrosti vetra, oblačnosti, pojavov, količine padavin ... Torej vse to zajema našo glavno meteorološko postajo. Je edina postaja na tej višini v Sloveniji, ki dela. Teh višinskih postaj v Evropi je kar nekaj, v Sloveniji pa je ta edina. Upam, da bo obstala in da bodo šli podatki naprej, ker poleg vseh teh meteoroloških

podatkov javljamo tudi podatke za lavin – za plazove. In mi točno vemo, kaj se dogaja s plazovi, s snežno odejo, z njeno količino oziroma višino. Tako da imamo še dodatno delo in so ljudje pravočasno obveščeni o nevarnosti.

Najbrž je precejšna razlika pri delu vremenarja v Uradu RS za meteorologijo pri Agenciji RS za okolje in terenom. Kaj vas privlači pri delu na Kredarici?

Res je, da je velika razlika. Naši fantje v Ljubljani lepo sedijo v pisarni, mi pa se moramo včasih kar boriti tako rekoč za življenje. Veter in sneženje nista hec in močna nevihta, grmenje, razne strele ... to vse spada zraven in se moraš na to navaditi. Marsikdo ni zdržal, jaz pa sem se zdaj že navadil in mi je prav v redu. Moram reči, da nisem tako pod pritiskom, kot so nekateri v službah. Smo nekako čisto sami svoji šefi. Veš, kaj moraš narediti, in za tisto tudi odgovarjaš. Je pa res, da

smo povezani s svetom, imamo internetne povezave, česar včasih ni bilo.

Katera so ključna znanja, ki jih mora imeti nekdo, ki želi postati meteorolog?

V bistvu je najbolje, da gre na kakšno družboslovno šolo, recimo gimnazijo. Nato lahko nadaljuje študij fizike in v tretjem letniku izbere smer meteorologije. Neposreden študij meteorologije ne obstaja, treba je iti na fakulteto za fiziko in matematiko.

Se strinjate, da mora imeti vremenoslovec poseben čut za naravo in okolje?

Vsekakor. Moraš imeti zelo dober občutek za opazovanje narave in vse, kar se dogaja v njej. Tako da vsekakor moraš znati živeti z naravo.

Ljudje pogosto rečejo, da so že v otroštvu vedeli, kaj želijo postati. Ali je na primer pri poklicu vremenarja mogoče, da se že otrok tako zgodaj zanima za vreme, da pozorno spremlja vremenske napovedi in se zaradi tega odloči za ta poklic?

V bistvu bi bilo možno. Nekdo že od majhnega točno ve, kaj bo počel, ko bo velik. Čeprav je to težko. Sam na primer nikoli ne bi rekel, da bom tu končal, ampak me je tako vodila življenjska pot. Študiral sem telovadbo in se šele potem preusmeril. Mislil sem, da bom delal po svetu in učil telovadbo. V mojih mladih letih nas veliko sploh ni vedelo, kdo je meteorolog. Danes so otroci veliko bolj obveščeni o tem, ker so za to pač zasluženi mediji, vam je v bistvu lažje, po eni strani pa tudi ne, ko je toliko vsega. Jaz sem bil celo življenje športnik, no., saj to sem še zdaj.

Kako ste se sploh znašli v tem poklicu, kako to, da ste se navdušili zanj?

Bom čisto odkrito povedal. S šolo v naravi smo bili na Lisci in takrat so ravno vzpostavili center, ki je začel delovati. Učil sem otroke smučati in ker sem bil radoveden, sem vprašal, kaj se dogaja. Potem sem šel tja in pokazali so mi, kaj delajo. Bilo mi je zelo zanimivo, zato sem jih prosil, naj me obvestijo, če bo tam še kakšen prostor. Ni minilo leto, ko so me že klicali, če bi prišel. Ker nisem bil iz te stroke, sem moral narediti določene izpite in tako pristal v teh vodah.

Nam lahko za konec zaupate kakšen zanimiv ali zabaven dogodek, ki se vam je kot vremenoslovcu pripetil?

Da, v povezavi z vremenom je precej šal. Recimo vsak, ki gre na Triglav, želi vedeti, ali je varno in kakšno bo vreme. Tako da je že glede tega veliko »štorij«. Prej sem vam povedal, da me je zadela strela. To je bil dogodek, ki ga še dolgo ne bom pozabil. Samo da to ni bilo ravno komično. Zdaj ko se spominjam tega, se lahko smejim. Smejim se pa zaradi tega, ker sem še med živimi.

Ali se vam je kdaj zgodilo, da ste imeli domotožje, glede na to da ste po deset dni skupaj zdoma na Kredarici?

Da. Zgodi se recimo, da se pripraviš na to, da boš deset dni gor in boš potem lahko zapustil Kredarico ter šel v dolino. Potem se vreme pokvari in se začnejo dnevi vleči. Včasih sem imel malo domotožja, zdaj pa ne več. To moraš vzeti kot službo. Če sem enkrat malo dlje gor, sem zato drugič lahko dlje v dolini ...

Ali obstaja pomenska razlika med izrazi meteorolog, vremenoslovec in vremenar?

Ne. Meteorolog je v bistvu mednarodni izraz, vremenar pa rečemo v Sloveniji, vse je enako.

Barbara Grešak in Zarja Nemec

Foto: Jakob Pirš

KNJIŽNICA DEBRO

Lisjak Luka potrebuje očala

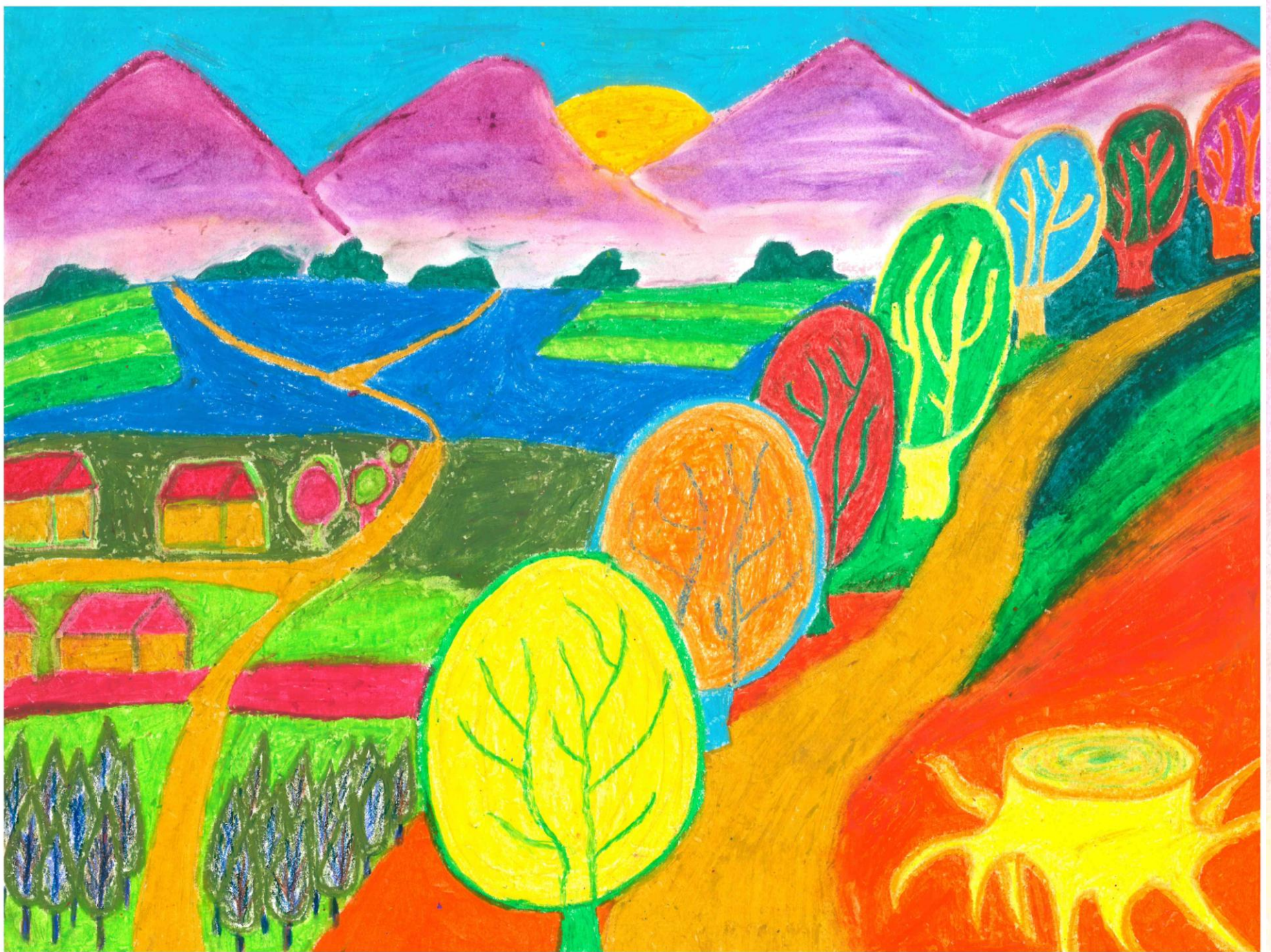
V četrtek, 17. novembra 2016, so otroci iz vrta v Debru prvič v tem šolskem letu obiskali šolsko knjižnico PŠ Debro.

Na našem drugem letošnjem srečanju so prisluhnili pravljici, v kateri nastopa lisjak Luka, ki je nekaj posebnega. Potrebuje namreč očala, da lahko jasno vidi. Otroci so pripovedovali o svojih izkušnjah s to vrsto drugačnosti, o vrstnikih, ki

nosijo očala, in o tem, kako se je lisjaku Luku spremenilo življenje, potem ko je dobil očala. Druženje smo zaključili s petjem pesmice Lisička je prav zvita zver.

Lidija Toplišek

LITERARNO USTVARJANJE

Deklica in hiša strahov

Nekoč je živela deklica, ki je imela dom v samotni ulici. Vsi so pravili, da je to hiša strahov. Ta ulica je bila zelo strašljiva, saj tam ni bilo nikogar razen male deklice, stare sedem let.

Neko noč se je deklica zbudila, saj je slišala čudne zvoke. Vstala je in odšla v kuhinjo ter si naredila čaj. Slišala je šumenje, se obrnila, a ni videla ničesar. Šla je nazaj spat.

Naslednje jutro se je prebudila v nekem stanovanju, polnem cevi. Iz teh cevi je pritekala čudna tekočina. Ko je ta tekočina polila deklico, se je spremenila v kokoš. Bila je zelo začudena in žalostna. Poskušala je iti domov, vendar ni našla izhoda. V nekem trenutku je v stanovanje prišel zelo čuden možakar. Kokoški je rekel: »Ooo! Danes bomo imeli pa res veliko pojedino!« Možakar je deklico vzel, nakar mu je rekla: »Prosim, pusti me! Dala ti bom vse, kar želiš.« Možakar je imel veliko zamisli, na koncu pa je rekel: »Že vem. Delala boš pri meni! Kuhala mi boš in prala.« S tem se je strinjala.

Vsako noč jo je nekdo strašil. Bili so duhovi. Nek večer je prosila možakarja, če jo lahko potolaži. Ponudil ji je punčko in ji rekel, da ji jo da, če neha sitnariti. Deklica kokoš je punčko vzela in tiho odšla. Na poti je nanjo spet kapnila tekočina in v tistem trenutku se je spremenila nazaj v pravo dekle. Vsa srečna in vesela je zapustila dom čudnega možakarja in odšla nazaj na svoj dom.

Možakar je še leta in leta iskal deklico, ki pa je srečno zaživela na svojem domu, našla princa svojih sanj in z njim živela srečno do konca svojih dni.

Sara Hrastnik
Risba: Anja Vodišek

Zbežimo od doma

Nekega dne je Jan dobil idejo, da bi zbežali od doma, saj so nas doma vedno silili k pospravljanju in umivanju. Potreboval je dva sopotnika. Izbral je mene in Davida. Seveda sva bila takoj za. Potrebovali smo imeniten načrt.

Odrinili smo ob pol osmih zjutraj. A pred odhodom je sledilo maščevanje, ki smo ga izvedli pri meni doma. Ko smo bili vsak na svojem mestu, se je zabava začela. Stopil sem na balkon, kjer sem imel pripravljena vedra z vodo in moko. V tistem trenutku sem opazil prijatelja, ki sta se približevala hiši. Pozvonila sta in oče je stopil na prag. Skrila sta se za grmovje. Na vrsti sem bil jaz. Vedro z vodo sem zlij po očetu. Zatulil je in šel nazaj v hišo. Še enkrat sta pozvonila. Takrat sem na mokrega očeta vrgel vedro z moko. Oče je ponorel. Vedel sem, da je misija maščevanje končana. Poslovil sem se od belega očeta in mu rekel, da grem v šolo.

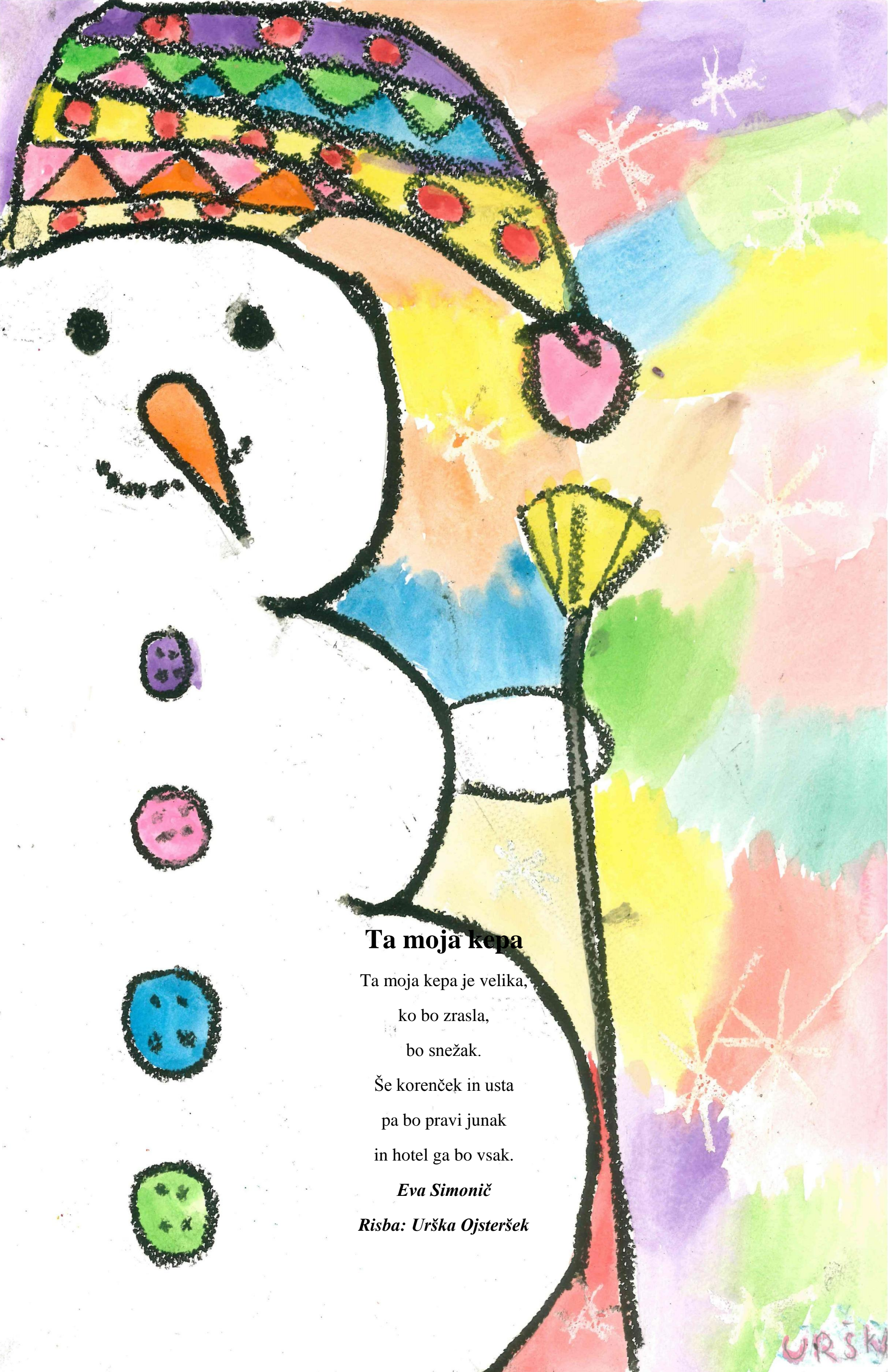
Na ulici smo, namesto da bi zavili proti šoli, zavili proti temačnemu gozdu. Na robu jase sem še enkrat pregledal nahrbtnik. V njem sem imel dvesto dolarjev, prigrizke za dobro voljo, oblačila in litrsko čutarico z vodo. To je bilo vse. Odskakljali smo globlje v gozd, kjer smo našli lovsko kočo. S prenočiščem nismo imeli težav. O, ne! Pozabil sem hrano! Prijatelja sta me tolažila in govorila, da je imata onadva dovolj za vse tri. Potolažil sem se. Popoldne je hitro minilo. Zvečerilo se je in začelo nas je biti strah. Ko smo povečerjali, nam je hrane ostalo samo še za en dan. Pojavljale so se večje in večje težave. Odpravili smo se spat. Noč smo prespali mirno brez večjih težav.

Naslednji dan nam je zmanjkalo pitne vode in tudi hladna hrana nam ni več šla po grlu. Zaslišali smo policijske sirene. Slišalo se jih je vedno bolj. Pomislil sem, da se peljejo po gozdni cesti. Čez nekaj časa sem ugotovil, da imam prav. Zbežali smo v mesto, kjer je bilo nevarno. Noč je bila spet pred vrati. Policija in reševalci so nam bili za petami. Po stopnicah smo pritekli na vrh najvišje stolpnice. Prišli smo do robá. Imeli so nas v pesti. Grozili smo jim, da se bomo vrgli s stolpnice. Približali so se nam na en meter. Bil je čas, da se poslovimo. Skočil sem. Najprej je bil na vrsti krik, nato sem se počutil tako svobodnega. A ko sem pomislil s trezno glavo, sem ugotovil, da se bom čez deset sekund razmazal po tleh. Spet je sledil krik. Na ogromno srečo sem pristal na gasilskih blazinah. Tako kot prijatelja.

Našega popotovanja je bilo konec. Zadnji čas je že bil, da se zbudim iz nočne more. Končno sem odprl oči. Zdaj pa spet hodim v šolo, kjer se s prijateljema Davidom in Janom pogovarjamo o resničnih dogodivščinah.

Gal Jazbinšek

Risba: Lea Šafarič

Ta moja kepa

Ta moja kepa je velika,
ko bo zrasla,
bo snežak.

Še korenček in usta
pa bo pravi junak
in hotel ga bo vsak.

Eva Simonič

Risba: Urška Ojsteršek

IZGUBLJENI SIN

Kako je, ko pristaneš na dnu?

Gledališka skupina Lilija, sestavljena iz mladine, ki hodi v osmi in deveti razred osnovne šole ter prvi letnik srednje šole, je v nedeljo, 20. novembra, pred budnim očesom občinstva predstavila svojo novo predstavo *Izgubljeni sin*.

Zgodba, ki se je dogajala na odru Kulturnega centra Laško, pripoveduje o mladem Urbanu, ki si želi s premoženjem, ki ga prejme od očeta, ustvariti najprej podjetje, nato pa si zagotoviti prihodnost, o kateri je vedno sanjal. Najprej mu uspe in nekaj časa živi bogato in polno, s prijatelji uživa in zapravlja denar v Dubaju, nato se pojavijo težave, ki se stopnjujejo, dokler bogati Urban ne konča na ulici. Tam občuti, kako je, če se znajdeš čisto na dnu, in se zave, da je storil veliko napako.

»Da je zgodba aktualna za današnji čas, sem čutila že od začetka, saj so jo mladi z velikim navdušenjem sprejeli. Z njo smo rasli in spoznali, kako veliko slepilo in kako minljivo je bogastvo. Srečali smo se s temo trenutkov, ko popustijo zavore in se porušijo meje, ko se svobodna volja razbohoti do skrajnih meja. Spoznavali smo, kako se lahko navidezna sreča hitro poruši kakor hišica iz kart in kako kruti so pristanki na dnu. Kdo nas takrat dvigne, ko je zlomljen ponos, ko je uničeno človeško dostojanstvo, ko ni trohice upanja? Kdo je tisti? To je ljubljeni in usmiljeni oče, ki vedno prihaja naproti vsakemu od nas in nas objame, vesel, da smo se vrnili,« je povedala

režiserka Magdalena Hrastnik, ki je neizmerno ponosna na svoje učence, ki ji z veseljem sledijo na gledališki poti. Seveda so tudi mladi igralci zelo veseli, da imajo tako dobro učiteljico, in so tudi oni ponosni nanjo.

Skupina igralcev je tesno povezana. Nastopajoči so med nastajanjem predstave postali res dobri prijatelji in si močno zaupajo ter podpirajo drug drugega. Ivana Čačič, ki je v predstavi odlično odigrala Urbanovega očeta Stanislava, nam je zaupala: »Hvaležna sem, da sem v tej skupini, ker sem lahko, kar sem, prava jaz. V vseh teh letih smo postali že pravi prijatelji, družina!«

Da skupina s svojim delom prikazuje in med občinstvo širi tudi močna sporočila, nam je potrdila tudi Eva Vujasinović. Mlada talentirana igralka, ki je v predstavi igrala Urbanovo dekle Moniko, je priznala: »Hvaležna sem, da sem lahko del te skupine, ker sem lahko tudi en delček predstave, ki lahko s svojo vlogo prikaže, tako pomembno je sporočilo življenja.«

Dogajanje se na določenih točkah dotika tudi zgodbe iz Svetega pisma, zato so bili navdušeni tudi ljudje, ki močno verujejo v Boga. A to ne pomeni, da predstave ne razumejo ljudje, ki svojega časa ravno ne posvečajo veri. Pravzaprav je ravno nasprotno. Tudi takšni ljudje so v predstavi uživali in iz dvorane odhajali nasmejanih lic.

Predstava je primerna za vse generacije. Prav tako ni pomembno, če je občinstvo gledališko podkovano ali predstavo pride pogledat zgolj iz veselja. Zagotovljena

sta užitek in sprostitev, ki se jima pridruži tudi ponos zaradi mladih, ki so opravili odlično nalogo. Saj veste, kako pravijo: »Na mladih svet stoji!«

Kratka vsebina

Predstava Izgubljeni sin je bila predstavljena v soboto, 20. novembra 2016, v Kulturnem centru Laško. Napisala jo je Magdalena Hrastnik na osnovi svetopisemskega odlomka Izgubljeni sin. Pripoveduje o sinu Urbanu, ki se je odločil, da mu mora oče dati njegov delež denarja, da bo odprl svoje podjetje. Tako se tudi zgodi. Imel je zelo uspešno podjetje, dokler ga prijatelji niso izropali. Ostal je brez vsega in pristal na ulici. Večkrat je že bil pretepen, ko ga je našla mati Tereza in mu pomagala, da je lahko šel domov. Doma ga je oče pričakal na vozičku, a je bil tako srečen, da je Urban nazaj, da je z njegovo pomočjo vstal.

Igralska zasedba

Gledalci so bili zelo ganjeni, veseli in na trenutke tudi čustveni. Igralci pa smo se na smrt zabavali na vajah in na nastopu. Igrali smo Brina Klinar, Tinkara Kramer, Tina Vorina, Sara Vidic, Alja Špec, Sofija Hrastnik, Eva Vujasinović, Neža Kovač, Katja Pajk, Ivana Čačič, Gašper Škorja in Florjan Žagar.

*Katja Pajk in Tinkara Kramer
Foto: Jakob Pirš*

PŠ DEBRO

Prednovoletna čajanka

Učiteljice in učenci v oddelkih podaljšanega bivanja smo v ponedeljek, 19. decembra 2016, ob 16.30 organizirali prednovoletno čajanko.

Najprej so se predstavili učenci dramskega krožka pod vodstvom Tatjane Kantardžić s pravljico Rdeča kapica, nato so vsi učenci iz oddelkov podaljšanega bivanja zaplesali in zapeli. Staršem smo voščili ob prehodu v novo leto in jih pogostili

z medenjaki in s keksi, ki so jih zanje spekli učenci. Kuharice so za nas pripravile čaj, da smo ob njem lažje kramljali in se sladkali. Tako smo s sladkim priokusom stopili v novo leto.

Brigita Kovač in Tatjana Kantardžić

MŠ LAŠKO

V šoli je dišalo po piškotih

Konec novembra smo imeli v prvem razredu tehniški dan, pri katerem smo bili vsi zelo delavni in ustvarjalni.

Dan smo si popestrili tudi s peko piškotov, s katerimi smo odišavili hodnike šole. Učenci so

zelo uživali pri pripravi testa in oblikovanju piškotov, še bolj pa pri sladkanju z njimi.

Daniela Čalušič, Klaudija Košenina

PŠ ŠENTRUPERT

Predpraznično vzdušje

Toplo ognjišče, smeh v očeh, prijetno vzdušje, vonj sveže pečenih piškotov, praznične lučke, okraševanje smrečice, pričakovanje, objemi in stiski rok ... Vse to je veseli december.

December je bil pravljichen in čaroben tudi v naši osnovni šoli, saj smo doživeli mnogo prijetnih in zanimivih trenutkov. Učenci so se pri pouku zelo potrudili in izdelali zanimive novoletne voščilnice ter tudi darilca. Pri podaljšanem bivanju so učenci izdelovali raznovrstne okraske, okrasili so smrečico in ob prepevanju ter poslušanju božično-novoletnih pesmic ustvarili mnogo okraskov in drugih izdelkov, s katerimi so okrasili prostore šole. Ustvarjanje je minevalo v prijetnem predprazničnem vzdušju, pretkanem z mnogo pozitivne energije.

V sredo, 14. decembra, pa je v telovadnici osnovne šole potekal že tradicionalni Prednovoletni živžav. Učenci so dan pred tem ob pomoči učiteljic spekli slastne piškotke. Ob tem so neizmerno uživali in se veselili. Prav tako so za nastop izdelali pravo pravljичno sceno, pri čemer so sodelovali tudi otroci iz vrtca z vzgojiteljicami. Učenci so izdelali tudi vstopnice za prireditve, ki so jih pred vstopom prejeli vsi udeleženci. Na prireditvi se je tako z zelo zanimivimi točkami predstavil vsak razred posebej, z dvema pesmima je nastopil tudi pevski zbor, prav tako so z zanimivimi točkami popestrili dogajanje tudi otroci iz vrtca. Na prireditvah smo tako prisluhnili pevskim točkam, zanimivim kratkim dramatizacijam, ogledali smo si tudi poskočne plesne točke, ki so jih pripravili učenci plesne šole. Prireditve je potekala v prijetnem

pravljичnem vzdušju, v katerem smo neizmerno uživali tako učenci kot učiteljice. Po končani prireditvi smo se vsi skupaj posladkali s piškoti in sladkim vlakcem.

V ponedeljek, 19. decembra, nas je obiskal dobri mož dedek Mraz. Otroci so ga nestrpno pričakovali in mu z velikim veseljem za dobrodošlico zapeli zelo znano pesmico Siva kučma, bela brada ... Ker je dedek Mraz slišal, da so otroci v Šentrupertu zelo pridni, jim je na saneh pripeljal tudi veliko prečudovitih daril. Teh so se vsi učenci zelo razveselili in dobremu možu obljubili, da bodo ostali tako pridni in ubogljivi še naprej. Dedek Mraz je vsem zaželel vesele praznike, prav tako je od učencev v zahvalo dobil skromna darilca, ki jih je bil neizmerno vesel.

Katja Juhart

LOGIKA

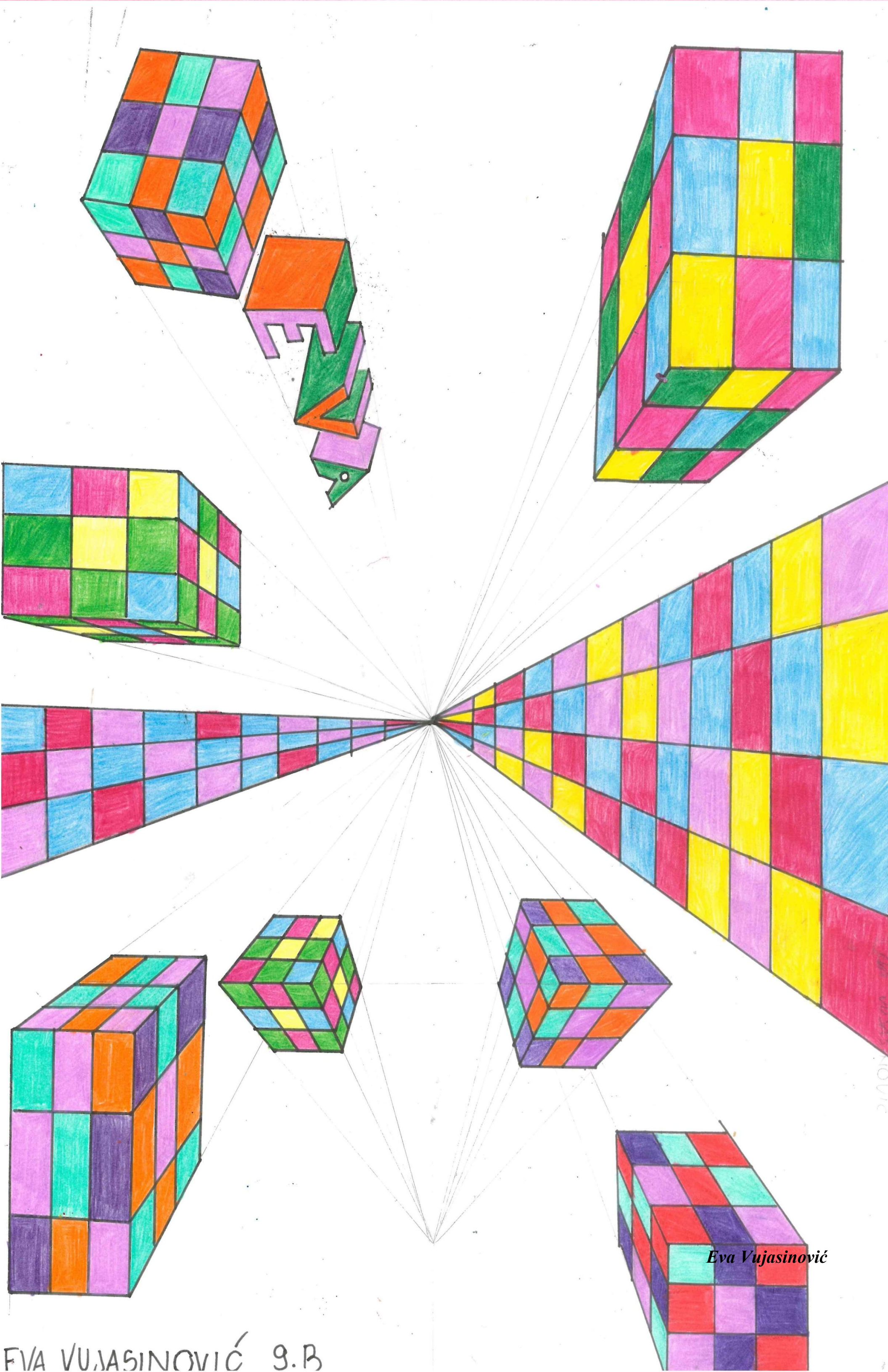
Državno tekmovanje

V soboto, 22. oktobra 2016, je na 22 lokacijah potekalo že 31. državno tekmovanje za učence osnovnih šol.

Na šolskem tekmovanju je sodelovalo 25.412 učencev. Na državno tekmovanje se je uvrstilo 1.854 tekmovalcev. Iz naše šole se je na državno tekmovanje uvrstilo 7 učencev. Srebrno priznanje sta osvojila Nik Hrastnik in Gaja Kolšek iz devetega razreda pod mentorstvom Vere Ojcinger.

Irena Zeme

Eva Vujasinović

EVA VUJASINOVIĆ 9.B

Nasmeh do ušes

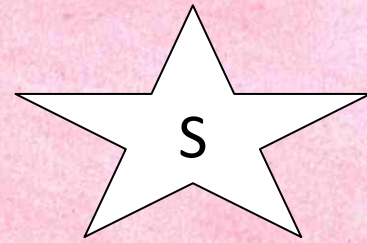
Mala kača vpraša mamo: »Mama, smo me strupene?«

»Smo«.

»Zelo strupene?«

» Da, zelo strupene.«

»Ojoj, jaz pa sem se ugriznila v jezik!«

Črv svoji izbranki: »Če se ne boš poročila z mano, te bom vrgel pod kuro!«

Mama: »Zakaj imaš pri likovni vzgoji trojko?«

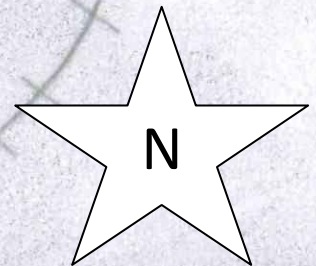
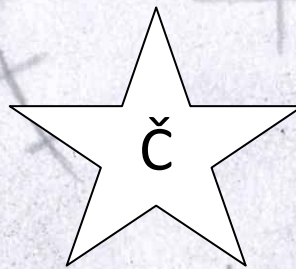
Sin: »Zato ker profesorica še ni prepoznala mojega talenta.«

Profesor: »Povej mi dva zaimka!«

Učenec: »Kdo, jaz?«

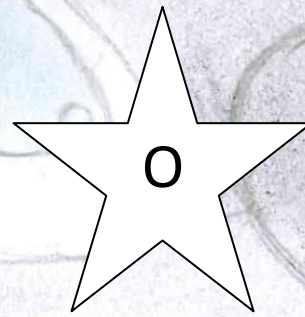
Profesor: »Končno en točen odgovor od tebe!«

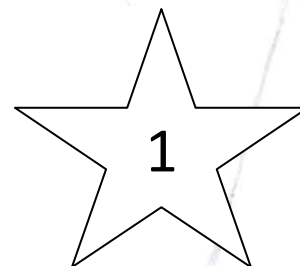
Test ljubezni:

1. Pojdi do avtomobila.
2. Zakleni ženo in psa v prtljažnik.
3. Počakaj 15 minut.
4. Odpri prtljažnik.

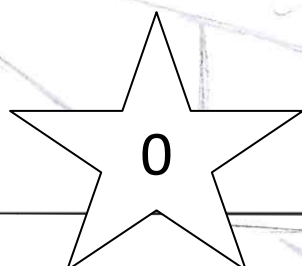
Kdo te je vesel?

Zakaj je lepota pri blondinkah precej pomembnejša od pameti?
Ker je veliko moških neumnih, slepih pa ni veliko!

Barbara Grešak

Pregovori za lepše novo leto ...

Škorpion ima strup
v repu, muha v
glavi, kača v zobu,
hudoben človek pa
v vsem telesu.
Indijski pregovor

Kadar nič ne
pomaga, samo
glasba obriše solze
in opogumi srce.
Nemški pregovor

Kadar ljubezen
kamenje prenaša,
ga ima za perje.
Nemški pregovor

Tvoj jezik je kot lev.
Če ga držiš za zobmi, te
bo varoval, če ga
spustiš, te bo raztrgal.
Arabski pregovor

Zadovoljnost
večkrat prebiva v
kolibi kot v palači.
Angleški pregovor

Matija Slapšak
Risba: Špela Videc